

גמ"ר 2505/11/13 - מדינת ישראל נגד רונן מירז

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

03 ינואר 2016

גמ"ר 2505-11-13 מדינת ישראל נ' מירז
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל
רונן מירז
ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

בעניין: מאשימה
נגד
נאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין גרם מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 יחד עם סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום ביום 25.8.13 בשעה 14:30 לערך, נהג הנאשם במשאית משא מסוג מיצובישי מ.ר. 1085974 (להלן - **המשאית**), בכביש 4 מכיוון צפון לכיוון דרום, כשצד הנאשם במושב שליד הנהג ישב יוסף סעד (להלן - המנוח).

במועד ובשעה שלעיל, נהג נאג' סאלח (להלן **סאלח או נהג הפורד**), ברכב מסוג משא אחד תוצרת פורד מ.ר. 8742514 (להלן - **הרכב או רכב הפורד**), אשר נסע לפני המשאית.

כביש 4 לכיוון דרום בקטע הכביש הרלוונטי בנוי בחלקו השמאלי ממסלול ראשי שבו 3 נתיבי נסיעה. כמו כן, קיים מסלול משני מימין למסלול הראשי, המחבר בין מחלף בר אילן למחלף אלוף שדה ומשמש כיציאה גם לכבישים נוספים. מסלול הנסיעה הראשי ומסלול הנסיעה המשני מופרדים על ידי מעקה בטיחות מביטון.

המשאית והרכב נסעו בנתיב הימני במסלול הראשי. במהלך נסיעתם, עת הגיעו מול אוניברסיטת בר אילן, לא שמר הנאשם מרחק מהרכב שנסע לפניו, לא נהג בזהירות בהתאם לתנאי הדרך, ופגע בעוצמה עם חלקה הקדמי ימני של המשאית בחלקו האחורי שמאלי של רכב הפורד (להלן - התאונה).

הרכב נהדף ימינה והתנגש עם דופן ימין במעקה הבטיחות שבצד הכביש עד שנעצר.

כתוצאה מהתאונה נפטר המנוח במקום, ונסיגות ההחאיה של כוחות מד"א שהגיעו לזירה לא הועילו.

כמו כן, סאלח נחבל ונגרם נזק לרכב.

נטען כי הנאשם גרם למותו של המנוח ברשלנותו החמורה, אשר התבטאה, בין היתר, באלה:

עמוד 1

הנאשם לא שמר מרחק מהרכב שלפניו המאפשר לו לעצור את רכבו בכל עת כדי למנוע תאונה.

הנאשם נהג את המשאית בחוסר זהירות וברשלנות ולא שם לב לתנועה בכיוון נסיעתו, ובכך נהג בחוסר תשומת לב מספקת לאפשרות שחיי אדם ייפגעו.

הנאשם לא ניסה כלל לבלום את המשאית עובר לאירוע התאונה.

במעשיו המתוארים לעיל, גרם הנאשם ברשלנות למות המנוח.

ההגנה אישרה את נסיעתו של הנאשם במקום ובזמן וכן את נסיעתו של סאלח לפני המשאית. כן הודתה בתוצאות התאונה, לרבות בקיום קשר סיבתי בין התאונה לבין מותו של המנוח. ההגנה כפרה בסעיפים האחרים שבכתב האישום.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

1. מר אייל דאור, מנהל המוסך המרכזי של מוסך כלמוביל בראשון לציון המשמש גם כמנהל המקצועי של המוסך מטעם משרד התחבורה, אשר באמצעותו הוגשו מוצגים ת/1- ת/2. לפי עדותו המשאית נבדקה במוסך לאחר התאונה ונמצא כי מערכות הבטיחותיות בה (היגוי ובלמים) ואף יתר המערכות היו תקינות.

2. מר ישי וסרשטרום, פרמדיק במד"א, אשר באמצעותו הוגשו מוצגים ת/3 עד ת/5, לדבריו המנוח חולץ מהרכב עוד לפני הגעתו, ולאחר שניסיונות ההחיה לא הועילו, הוא מילא טופס הכרזה על מוות והודעת פטירה, וזאת לאחר קבלת אישור כמקובל. על גופו של המנוח לא נמצאו סימנים לכך שחגר חגורת בטיחות.

3. מר מיכאל טולדו: עד ראיה אשר נסע במסלול הנגדי בנתיב השמאלי ביותר בכביש 4 מכיוון דרום לצפון (להלן- **טולדו**). לדבריו, במסלול נסיעתו התנועה זרמה באיטיות עקב פקק תנועה ולכן היה באפשרותו לצפות באירוע התאונה. בעדותו טען כי בשלב הראשון הבחין במשאית הנוסעת לבדה בנתיב הימני של כביש 4 לכיוון דרום, אך בהמשך לפי דעתו, הרכב ניסה לעקוף מימין ולהשיג את המשאית, אבל לא הצליח. העד הוסיף ביחס לנסיעת הרכב: **"אני ראיתי איך הוא מתחכך עם המשאית, ולפי דעתי הוא שם ברקס ובגלל זה הוא עלה למעלה, אני גם ראיתי עשן מהגלגל הקדמי של הרכב הזה, מכיון שהוא שם ברקס, החלק האחורי עלה ונתן מכה לבחור שנח עם הראש ליד הנהג, בצד הימני, הוא קיבל מכה מהחלק האחורי של הרכב הכסוף מסוג טננו"** (פרוטוקול עמ' 10 שורות 24-28).

נטען כלפי העד כי בהודעתו במשטרה טען כי הבחין לראשונה ברכב הפורד כשהוא נגרר על ידי המשאית ולא ציין דבר אודות ביצוע עקיפה מימין על ידי הרכב, והעד השיב כדלקמן: **" נכון שלא אמרתי, כי כל אחד כותב את מה שהוא רוצה, אבל לפני כן היה שלב שהמשאית נסעה לבד. הרכב לא יכול לעקוף מצד ימין משאית. המשאית נסעה במסלול הימני, זה משהו שניסה לעשות מחטף וניסה לעקוף מצד ימין והרכב נתן ברקס ועלה למעלה והרג את הבחור ונהג המשאית לא אשם"** (פרוטוקול עמ' 11 שורות 20-23).

בשלב זה נוכח העובדה שעדותו של העד עמדה בסתירה מהותית לאמור בהודעתו במשטרה, העד הוכרז כעד עוין, והודעתו במשטרה הוגשה וסומנה ת/6.

העד עומת עם גרסתו של הנאשם במשטרה אשר טען כי הרכב עמד בשולי הכביש, ולא טען כי הרכב עקף אותו מימין, והשיב באופן לא ענייני: **אתה אומר לי? אני מתקשר למשטרה ולאמבולנס ואתה אומר לי שאני לא בסדר**" (פרוטוקול עמ' 12, שורה 14).

העד נשאל אודות הודעתו במשטרה וטען כי חתם עליה והדברים שנכתבו בה אכן נכונים, אך היו גם דברים נוספים. לטענתו, הבוחן צמח החליט מראש שנהג המשאית אשם, הייתה לו דעה קדומה, והוא אף פירט בפניו את ממצאיו, וכלשונו של העד: **"החוקר אמר שבעקבות זה שרואים את סימני הברקס של נהג הטנגו, ברלינגו, הבן אדם היה נשאר בחיים אם הרכב הכסוף לא היה שם ברקס, אם לא היה שם ברקס, הם היו מתחככים עד שהיו נעצרים והאוטו לא היה עולה למעלה והבן אדם לא היה מת"** (פרוטוקול עמ' 13, שורות 22-24). העד אף טען כי שרטט לבוחן את מה שתיאר בעדותו, אך הבוחן חשב אחרת (פרוטוקול עמ' 14 שורה 7).

בהמשך תיאר העד כי **"הרכב הקטן ניסה לעקוף ולא הצליח, אז הוא פגע בצד שמאל הקדמי של המשאית ואז מה שאני רואה, הגלגל השמאלי קדמי של הרכב הקטן מעלה עשן, סימן שהוא נתן ברקס, ואז החלק האחורי של הרכב התרומם באוויר, ונתן מכה לבחור שישב ליד הנהג"**. (פרוטוקול עמ' 13, שורות 29-30, עמ' 14, שורות 1-2).

בהמשך נשאל העד האם הרכב התקדם קצת יותר ונכנס בשלימותו לפני המשאית ועל כך השיב העד: **"לא. המקסימום שהיה נראה, זה למעלה מחצי רכב, כלומר אני ראיתי את הנהג של הרכב הקטן, הוא גם השתולל עם הידיים ועזב את ההגה, אבל הוא שם ברקס"** (פרוטוקול עמ' 14, שורות 4-5).

כשנשאל העד האם יכול היה להבחין במה שמרחש בנתיב הימני ביותר במסלול הנגדי למסלול נסיעתו טען כי נסע בגי'פ גבוה מסוג קאיה סורנטו ולכן ראה את הכל. כשנשאל כיצד זה שהמשאית לא הסתירה לו את הרכב, השיב: **"זו משאית שנוסעת במסלול הימני, לא היה ברלינגו"** (פרוטוקול עמ' 14, שורה 26). העד עומת עם הודעתו במשטרה בה טען כי במסלול הנסיעה לכיוון דרום, היכן שהתרחשה התאונה, הייתה תנועה ערה, והשיב: **"נכון, היינו בנסיעה מאוד איטית התאונה הזאת הייתה בנסיעה של 20 קמ"ש"**. משנשאל העד כיצד זה שהרכבים שנסעו לפני המשאית או מצדדיה לא הסתירו לו את שדה הראיה, השיב **"לא היה אף רכב לפחות במרחק של 10 מ' מהמשאית"** (פרוטוקול עמ' 14, שורה 28).

העד נשאל על ידי בא כוח המאשימה כיצד מתיישבת גרסתו הנוכחית עם הודעתו במשטרה בה תיאר את המשאית הגוררת את הרכב והשיב: **"נכון. לפני התאונה הייתה גרירה. הנהג של הברלינגו שם ברקס לפי דעתי, כי רואים עשן מהגלגל הקדמי שמאלי"** (פרוטוקול עמ' 15 שורות 14-15). כשנשאל כיצד מתיישבת גרסתו הנוכחית עם טענתו במשטרה כי לא ראה שרכב כלשהו סטה מנתיב נסיעתו, השיב: **"נכון. אני ראיתי את המשאית נוסעת בנתיב הימני, היא לא סטתה לשום מקום. שלב התאונה זה שלב שהרכב ברלינגו ניסה לעקוף את המשאית מימין ונתקע"** (פרוטוקול עמ' 15, שורות 20-21).

העד ציין כי הוא נוטל קנביס באופן קבוע עקב צלילות בנחל הקישון והוסיף: **איתי קבעו להעיד החל מהשעה 08:30 בבוקר ואני ללא תרופות כדי להעיד. זה הכל. אם אני אקח תרופה, אז אני לא אוכל להעיד. אני עמוד 3**

לוקח קנביס ועכשיו כבר 10:30" (פרוטוקול עמ' 12, שורות 24-25).

4. **אלי צמח**, הבוחן המשטרתי שטיפל באירוע התאונה, אשר לדבריו משמש בתפקיד זה החל משנת 1994, וכיום מתמחה במשפטים.

באמצעות הבוחן הוגשו המסמכים הבאים:

דוח בוחן-ת/13, תרשים של שחזור - ת/14, תרשים מקום התאונה - ת/15, סקיצה - ת/16, דיסקים של תמונות מקום - ת/17 ו-ת/18, סרט וידאו של מקום התאונה - ת/19. לוחות תצלומים - ת/20. דו"ח פעולה - ת/21. שני מזכרים - ת/22. דיווח לרמ"ח - ת/23. מזכר נוסף - ת/24, בדיקת צמיגים של הרכב מסוג פורד - ת/25. בדיקת צמיגי המשאית - ת/26.

הבוחן הסביר בעדותו: "הממצאים והנזקים מעידים שהתאונה הייתה בין חזית רכבו של הנאשם, בצד ימין, חלק אחורי שמאלי של רכב הברלינגו, בנתיב הימני בכוון נסיעתם. ניתן גם לראות זאת בניסוי שעשינו במקום התאונה, כפי שתועד בצילומים. מצאנו במקום שני חריצים שתואמים לחזית הרכב של רכב הנאשם, בעזרת מנוף שהבאנו למקום, מיקמנו את הרכבים והסתבר שהתאונה הייתה בנתיב הימני" (פרוטוקול עמ' 17, שורות 2-6). בהמשך הסביר הבוחן כי מקום האימפקט נקבע הן לפי החריצים וסימני הגלגלים שנמצאו בכביש, והן לפי שחזור והתאמת נזקים שבוצעו לאחר שהרכבים הוזזו באמצעות מנוף.

הבוחן נשאל על גרסתו של העד טולדו והשיב: "אני שולל את הטענה שהנהג המעורב, נהג הרכב הפרטי עקף מימין. כי מה שקורה, אם היה מנסה לחזור לנתיב הימני בסטייה שמאלה, היה מגע עם החלק האחורי של הרכב הפרטי ומעוצמת המכה הוא היה מסתובב לרוחב הנתיב, אבל הממצאים מעידים שהיה מגע ישיר בין חזית הרכב של הנאשם מצד ימין לבין החלק האחורי של הרכב הפרטי"

(פרוטוקול עמ' 18, שורות 2-6).

הבוחן טען כי רשם את כל דבריו של טולדו במהלך חקירתו, וכי החקירה התנהלה באופן נינוח במשרדו. הבוחן העיד כי טולדו לא ציין בפניו כי הוא משתמש בתרופות מסוימות. הוא שלל את טענת טולדו כי מראש הגיע לחקירה עם דעה קדומה, או כי תיאר בפניו את ממצאיו, שכן לדבריו אין הוא מספר לעדי הראיה איך התרחשה התאונה, אלא שואל אותם מה ראו בתאונה. הוא ציין כי אם העד היה עורך שרטוט במהלך החקירה היה מצרף את השרטוט לחומר הראיות.

הבוחן אישר כי אינו יודע אם רכב הפורד היה במצב של עצירה או נסיעה איטית עובר לתאונה.

הוצג בפני הבוחן מצג בו אורות הבלימה של רכב הפורד לא פעלו, והוא נשאל אם במצב זה ניתן היה להבחין בהאטתו או עצירתו של הפורד, והשיב: אפשר להבחין כשאין בעיה של שדה ראייה, אבל במקרה הזה, הנאשם היה עסוק בשיחה עם המנוח ובגלל זה הוא גם מודה בעדות שלו שהוא הפנה את מבטו ימינה לשיחה עם המנוח" (פרוטוקול עמ' 20, שורות 26-29). הבוחן ציין כי אמנם לא בדק אם אורות הבלימה של הרכב היו תקינים,

אך בכל מקרה מוטל היה על הנאשם לשמור מרחק מהרכב שנסע לפניו. הבוחן אישר כי ניסוי שדה הראיה של המשאית נערך כאשר הכביש פנוי מרכבים.

הבוחן טען כי גרסתו של העד טולדו אינה נכונה שכן המגע היה כששני כלי הרכב היו על הנתיב הימני ושניהם היו על הקרקע באותה עת, ושום רכב לא עלה למעלה. הוא ציין כי הנזק בקורה הימנית של המשאית, היכן שישב הנוסע, הוא מלפנים לאחור. כלומר, מחזית המשאית לחלקה האחורי. הנזק לרכב הפורד הוא מאחור לפנים. מסקנת הבוחן הייתה כי ממצאים אלה מתיישבים עם תאונת חזית-אחור.

5. עדות נאג'י סאלח- נהג הרכב מסוג פורד:

העד תיאר כי הייתה תנועה ערה לכיוון דרום בכביש 4, אך לא היה פקק. לדבריו הוא נסע בנתיב הימני ביותר במהירות של 80-90 קמ"ש, והיה אמור לפנות ימינה במחלף בר אילן, לכיוון קרית אונו. התאונה התרחשה מספר מטרים דרומית למחלף לאחר שששם לב כי בטעות חלף על פני המחלף. בן דודו שאצלו עבד, הדריך אותו באמצעות הטלפון אשר היה מונח בדיבורית כיצד להמשיך בנסיעה ואמר לו לפנות ימינה במחלף הבא. לפתע משאית פגעה בו מאחור, זרקה אותו לגדר הביטון ומשכה אותו קדימה. העד נשאל אם עקף את המשאית מימין בנסיעה על השול והשיב: **"לא היה לי שוליים, איך אני אעקוף אותו מימין, היה שם גדר הפרדה מבטון...השוליים הם 40 ס"מ, נכון שיש שול אבל הוא מאוד קטן, שאין אפשרות בכלל להיכנס ולעקוף משם"**(פרוטוקול עמ' 11, שורות 10, 22-21).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי במועד התאונה החזיק ברישיון נהיגה חודשים ספורים, וכשנשאל כיצד זה שבהודעתו השנייה במשטרה מסר כי נסע במהירות של 60 קמ"ש ולא במהירות של 90-100 קמ"ש כפי שטען בהודעתו הראשונה, השיב: **"אחרי התאונה כמעט עמדתי למות ולא ידעתי מה דיברתי איתו. אני לא יודע איזה מהירות אמרתי לו... לא הספקתי להסתכל על הספידומטר כי היה בום חזק"**(פרוטוקול עמ' 12 שורות 28-30).

סאלח נשאל האם בגלל שאינו מכיר את הדרך ועבראת המחלף היה צריך לעמוד בצד בשביל להתארגן לנסיעה, והשיב: **"איך אני אעמוד בכביש שנוסעים בו במהירות של 90 קמ"ש בערך ואפילו אין בו שוליים"**(פרוטוקול עמ' 13, שורה 22). כשהוצגה בפני סאלח גרסתו של העד טולדו אודות עקיפתו מימין את המשאית ועצירתו הפתאומית, השיב: **"אני לא עמדתי, הייתי כל הזמן בנסיעה. המשכתי בנסיעה שלי ובבת אחת הוא נכנס בי. אם הייתי עוקף אותו ולא הייתי מצליח כמו שהוא אומר אז המשאית הייתה דוחפת אותי לגדר הבטון. מה שקרה זה שהוא נכנס בי ומשך אותי לגדר הבטון. המכה הייתה מאחורה"**(פרוטוקול עמ' 14, שורות 1-4).

סאלח עומת עם העובדה שהפגיעה היא בצד ימין של המשאית ולא בחלקה האמצעי, והשיב: **"אני נסעתי ישר, וכשהוא ירד אלי ואמר לי שהוא רצה להחליף דיסק ולכן בדקה האחרונה הוא שם לב וניסה לברוח ממני לכוון השמאלי ולא הספיק ולכן הוא פגע בי"**(פרוטוקול עמ' 14, שורות 22-24). כשנשאל מדוע לא מסר במשטרה דבר אודות סטייתו שמאלה של המשאית, השיב כי לא אמר זאת היות והשוטר לא טען בפניו שהוא עקף מהשוליים וחתך לנתיב הנסיעה.

בסיום עדותו של סאלח הוגשו הודעותיו במשטרה, נ/1 ו-נ/2.

התביעה הגישה בהסכמה את המוצגים הבאים: דו"ח פעולה -ת/7, דו"ח עיכוב-ת/8, שימוע והחלטה על פסילה מנהלית - ת/9, הודעת הנאשם מיום 25.8.13 - ת/10, דיסק שמתעד את חקירת הנאשם ותמלול הדיסק מיום 25.8.13 -ת/11. דיסק נוסף שמתעד את המשך חקירת הנאשם - ת/12, סקירה הנדסית-ת/27, תעודת רפואית של סאלח-ת/28, חוות דעת מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית- ת/29, ודיסק המתעד את שדה הראיה-ת/31. חוות דעת הזמה מטעם הבוחן- הוגשה וסומנה ת/30, ותידון להלן.

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם:

1. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם כי המנוח היה חברו לעבודה, היו להם נושאי שיחה משותפים, ותמיד צחקו ביחד. לאחר התאונה היה בהלם ובטראומה, אך מיד נלקח לתחנת המשטרה ותוך דקות החלה חקירתו. לדבריו, אפשר להבחין בדיסק שצולם מחקירתו כי לא היה רגוע, מצמצץ בעיניו ורעד. באשר לאירוע התאונה מסר הנאשם **"נסעתי בנתיב הימני. במהלך הנסיעה כנראה שהיה איזה רכב גבוה לפני ששמרתי ממנו מרחק רגיל בנסיעה רגילה ופתאום הוא סטה שמאלה ואז הופתעתי כי הבחנתי שיש רכב עומד או שנוסע, אני כבר לא זוכר, הופתעתי וניסיתי לעצור ולא הצלחתי"** (פרוטוקול עמ' 18, שורות 24-21). לגרסתו, מהרכב הגבוה שנסע לפניו אכן שמר מרחק, אך מפורד שנסע בשוליים לא היה אמור לשמור מרחק, כי הייתה זו בגדר הפתעה. בנוגע לגרסתו של העד טולדו אודות אופן אירוע התאונה, מסר הנאשם כי ייתכן והתאונה ארעה כפי שמסר העד.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי התאונה התרחשה בשעה 14:30, וכשנשאל אם כבר בשטח ביקש להתייעץ עם עו"ד טען שאינו זוכר, אך אישר כי התייעץ עם עו"ד טרם חקירתו תחת אזהרה.

הנאשם אישר כי בחקירתו במשטרה השתמש במילה **"כנראה"** בהתייחסו לנסיעה של רכב גבוה לפניו, ואישר כי לא ידע לומר מהו סוג הרכב, צבעו, אורכו, ואף לא ידע לומר מתי הבחין בו לראשונה, או כל סימן זיהוי שהוא לגבי אותו רכב, והוסיף: **"אם אז לא זכרתי אז היום לא כל שכן"** (פרוטוקול עמ' 20, שורה 31).

נטען כלפי הנאשם כי הגרסה שמסר אודות רכב גבוה שנסע לפניו אינה מבוססת במציאות, והנאשם לא הכחיש זאת ולא היה בפיו כל מענה. כשנטען כלפי הנאשם כי בהמשך חקירתו במשטרה (ת/10, שורות 74-72), חזר בו מהטענה כי רכב גבוה הסתיר לו את שדה הראיה, הנאשם השיב כי לא חזר בו אלא פשוט לא זכר, וכי אמר את הדברים רק לאחר שהחוקר הפסיק את צילום הווידאו ואמר לו שיעבור לשאלות קשות יותר וכי הוא, הנאשם, יצא משם על אלונקה. יובהר כי הודעתו של הנאשם במשטרה הוגשה בהסכמת הצדדים, ללא חקירתו הנגדית של גובה ההודעה.

בהודעתו במשטרה (ת/10) נשאל הנאשם מה הסיח את דעתו וגרם שלא להבחין ברכב הפורד שנסע או עמד

לפניו, והנאשם השיב "יכול להיות שהסתכלתי ימינה, אולי הסתכלתי אפילו על החבר שישב לידי ואז כנראה זה מה שהסיח את דעתי." בהמשך חקירתו במשטרה אישר הנאשם כי הוא המנוח שוחחו שניות לפני התאונה. או אז נשאל אם שניות לפני התאונה הפנה את מבטו למנוח תוך כדי שיחה עימו, והנאשם השיב: "אני חושב שכן" וכשנשאל שוב אם ממש סובב את הראש לעברו, חזרה השיב "אני חושב שכן". בהמשך חקירתו תיאר הנאשם כי כאשר החזיר את מבטו לחזית גילה בהפתעה את הפורד, הוא ניסה לעצור ואף לברוח לצד שמאל, אך לדעתו לא הספיק כי כבר היה מאוחר מדי. כשנשאל בחקירתו במשטרה אם הפורד עמד או נסע, השיב הנאשם כי הוא כמעט בטוח שהרכב עמד אבל ייתכן שזחל, אולם ברגע שהחזיר את המבט הרכב כבר היה מולו (ת/10 שורות 80-98).

בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם הדברים שמסר בחקירתו משטרה אודות הפניית ראשו ימינה לעבר המנוח תוך כדי השיחה ביניהם, והשיב כדלקמן:

"ש. אז היה לך היסח דעת?"

ת. בנאדם מסתכל ימינה שמאלה הוא לא נוסע ...

ש. האם היה לך היסח דעת כמו שאמרת במשטרה?

ת. לא זוכר ..

ש. החוקר שאל אותך "אתה ממש סובבת את ראשך לצד ימין לעברו של המנוח" - עמ' 4 שורות 94 ואילך ואתה אמרת שאתה חושב שכן. אתה מאשר שאמרת את זה?

ת. כן. כמו שאמרתי קודם יכול להיות שאולי סובבתי את הראש. אני לא זוכר בדיוק. אני לא זוכר את אותו הרגע" ... (פרוטוקול עמ' 23, שורות 1-9).

בהמשך עדותו אישר הנאשם כי הבחין ברכב הפורד מאיות שניה לפני התאונה. כשנשאל כיצד בפרק זמן של מאיות שנייה יכול היה לדעת אם רכב הפורד עומד או נוסע לאט, השיב: "גם אם הוא זוחל או נוסע לאט מותר לו לנסוע כשיש תנועה ערה? אסור לו לעשות את זה" (פרוטוקול עמ' 24, שורה 20).

כשנשאל האם לשיטתו כשרכב עומד שחציו בשוליים וחציו על הכביש, האם הנהג שנוסע אחריו לא צריך לשמור ממנו מרחק סביר, השיב הנאשם "איך אני יכול לשמור מרחק אם אני מופתע ממנו" (פרוטוקול עמ' 24, שורה 25), והסביר כי הופתע היות והרכב שנסע לפניו הסתיר לו את רכב הפורד. כשנשאל כיצד מתיישבת גרסתו אודות רכב אלמוני שהסתיר לו את שדה הראיה עם גרסתו הנוספת לפיה הסיט את המבט ימינה, השיב הנאשם, "אמרתי שהסטתי את המבט והרכב שלפני הסתיר לי" (פרוטוקול עמ' 24, שורה 32).

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית אודות החלפת הדיסק, וטען כי זהו שקר וכזב היות ולא החליף דיסק עובר לתאונה. עם זאת, אישר הנאשם כי עובר לתאונה הוא והמנוח שוחחו וצחקו, וכי אולי הסתכל לכיוון המנוח.

הנאשם אישר כי לא הבחין בעקיפה מימין של רכב הפורד, אך טען כי ייתכן והעקיפה בוצעה במהירות ולכן לא שם

לב לכך. וכשנשאל האם ייתכן שרכב יעקוף מימין את המשאית לכל אורכה והוא לא ישים לב לכך, השיב: "לא יודע מה להגיד לך. התאונות הם כאלה מהירות שקשה לפעמים לדעת בדיוק מה היה" (פרוטוקול עמ' 26, שורה 32). נטען כלפי הנאשם כי היה אמור להבחין ברכב הפורד העוקף מימין בפרט לאור טענתו כי הפנהאת מבטו ימינה, והנאשם השיב: אמרתי אולי - זה לא בטוח. יכול להיות שכן ויכול להיות שלא. אני לא זוכר את הפרטים הקטנים של אותם רגעים. אני לא יכול להגיד בוודאות אם כן הפניתי את המבט או לא" (פרוטוקול עמ' 27, שורות 2-3).

בסיום החקירה הנגדית הוטח בנאשם:

"ש. אני אומר שלא שמרת על מרחק מהרכב שנסע לפניך ולכן קרתה התאונה והאשמה היא שלך וכל שאר הדברים שלך שהיה רכב או לא היה רכב הם לא אמיתיים?

ת. זה הפוך, לא כמו שאתה אומר, אלא כמו שהודיתי בחקירה במשטרה וכמו שאמרתי.

עו"ד גולן:

אי אפשר לכתוב הודיתי אלא צריך לכתוב "הודעתי במשטרה"

הנאשם:

לא אמרתי הודיתי אלא אמרתי כמו שאמרתי במשטרה" (פרוטוקול עמ' 27, שורות 20-30).

2. איננו גדי וייסמן, המומחה מטעם ההגנה (להלן - המומחה).

בחות דעתו הראשונה, נ/3, ציין המומחה קיומם של שלושה תרחישים אפשריים לאופן אירוע התאונה, כאשר לטענתו ממצאי הבוחן מתאימים לשלושת התרחישים. לדעת מומחה ההגנה, הנאשם לא יכול היה למנוע את התאונה, וזאת בהתייחס לכל אחד מהתרחישים שפירט בחוות דעתו.

התרחיש הראשון מתואר בכתב האישום, ולפיו הנאשם לא שמר מרחק מהרכב שנסע לפניו. בהקשר זה ציין המומחה כי הבוחן המשטרתי לא בדק אם אורות הבלימה של רכב הפורד פעלו, בעוד שאם האורות לא פעלו הנאשם לא יכול היה לדעת אודות הבלימה, אלא רק באיחור. עוד נטען כי הבוחן קבע שדה ראייה למרחק של 150 מטרים לעבר רכב הפורד, וזאת בתנאים לא ריאליים, היינו כאשר נתיב הנסיעה פנוי מכלי רכב.

ההתרחיש השני תואר על ידי הנאשם בהודעתו במשטרה לפיו רכב מסחרי גבוה נסע לפניו וסטה מעט שמאלה, ולכן הנאשם לא הבחין בפורד העומד בשול ימין של הכביש.

המומחה טען כי הנאשם שמר מרחק מהרכב המסחרי שנסע לפניו, ומשטרה רכב זה שמאלה הבחין הנאשם לראשונה ברכב הפורד הנוסעת לאט או עוצרת, ולכן לא יכול היה למנוע את התאונה. עוד הוסיף המומחה כי הבוחן לא ערך ניסוי שדה ראייה על פי התרחיש האמור, ומשכך לא ניתן לשלול כי הנאשם לא יכול היה למנוע את התאונה.

התרחיש השלישי תואר על ידי העד טולדו, לפיו הפורד עקפה את המשאית מימין בעודה נוסעת על השול, ונכנסה לנתיב נסיעת הנאשם לפניו וקרוב אליו, כשלפתע בלמה בלימת חירום. בנסיבות אלה הנאשם לא יכול היה למנוע את התאונה נוכח נסיעתו שלא כדין של נהג הפורד.

המומחה ציין כי בספרות המקצועית ידועה תופעה לפיה כאשר רכב בולם בלימת חירום, חלקו האחורי יעלה למעלה. המומחה הוסיף כי אם הפורד עוקפת ונכנסת לנתיב הנאשם בחפיפת של פינה שמאלית אחורית שלה עם דופן ימין קדמי של המשאית, לא ייגרם כל חיכוך.

בחוות הדעת הנוספת נ/4, בחן המומחה את טענתו של סאלח לפיה לא יכול היה לעקוף את המשאית נוכח קיומו של שול צר במקום. המומחה ציין כי בעת התאונה המשאית עמדה במרחק של 2.40 מטרים ממעקה הבטיחות, ובהינתן שרכב הפורד הוא ברוחב של 1.60 מטרים, לא הייתה מניעה כי רכב הפורד יעקוף במרווח שבין המשאית לבין מעקה הבטיחות מבטון.

הבוחן המשטרתי הגיש חוות דעת הזמה (ת/30), בה צוין כי על פי הכללים המקובלים, רוחב רכב נמדד מפינה ימנית קדמית ועד לפינה קדמית שמאלית, ולא כפי שציין מומחה ההגנה בעדותו כי רוחב הרכב כולל גם את מראות הרכב.

בהתחשב ברוחב המראות הימנית והשמאלית של רכב הפורד וכן במראה הימנית של המשאית, הגיע הבוחן המשטרתי למסקנה כי רכב הפורד לא יכול היה לעקוף מימין את המשאית, היות והמרווח בין כלי הרכב במהלך העקיפה היה עומד על 5 ס"מ בלבד.

בחוות דעתו נ/5 בצירוף התיקון לה נ/6, מומחה ההגנה קיבל למעשה את טענת הבוחן המשטרתי כי רוחב הרכב אינו כולל מראות, אך טען כי אין להביא בחשבון את רוחב המראה הימנית של המשאית היות ומדובר במראה הנמצאת מעל רכב הפורד, וכן אין להביא בחשבון את המראה הימנית של רכב הפורד שכן זו נמצאת מעל מעקה הבטיחות מבטון, ולכן לדעתו המרווח בין כלי הרכב, לו היה רכב הפורד עוקף מימין, היה עומד על 55 ס"מ.

בחקירתו הנגדית אישר מומחה ההגנה כי כל ממצאי הבוחן מקובלים עליו.

מומחה ההגנה אישר כי בהתייחס לתרחיש התאונה כפי שתואר על ידי הנאשם, התייחס רק לדברי הנאשם בתחילת הודעתו במשטרה אודות רכב גבוה שנסע לפניו, ולא התייחס לדבריו של הנאשם בהמשך אותה הודעה, כי אינו זוכר קיומו של רכב גבוה כאמור, ואף לדבריו כי הפנה את מבטו ימינה לעבר המנוח סמוך מאד לאירוע התאונה. המומחה טען כי לא התייחס לדברים אלה שכן לדבריו "אני לוקח את הדבר הטוב לנאשם" (פרוטוקול עמ' 33 שורה 8).

מומחה ההגנה טען כי העד טולדו שנסע בנתיב הנסיעה הנגדי, לא יכול היה לראות את רכב הפורד העוקף מימין את המשאית ומתחכך בה, שכן המשאית הסתירה לו את רכב הפורד. לכן ציין המומחה כי לדעתו כשעד הראיה דיבר על חיכוך הוא התכוון לדבר אחר (פרוטוקול עמ' 34, שורות 26-29). המומחה הוסיף "אני מניח שהוא מתכוון לחיכוך כאשר הפורד כבר יצאה החוצה מעקיפה בטרם השלים אותה, ביצע את הסטייה והחיכוך היה פה. הפורד נוסעת מהר יותר, המשאית נוסעת לאט יותר, ואז הוא סוטה לנתיב של המשאית ונגרם החיכוך" (פרוטוקול עמ' 39 שורות 9-13). המומחה ציין כי להבנתו החיכוך שאליו התייחס טולדו, נגרם כאשר הפורד סטתה שמאלה לעבר הנתיב הימני וחלקה האחורי שמאלי פגע בחלק הקדמי ימני של המשאית. לטענתו, נוכח הנזק הנזקים הכבדים

שנגרמו לרכב הפורד בחלקו האחורי ובדופן שמאל, לא ניתן לשלול או לאשש קיומו של חיכוך כפי שתואר על ידו.

המומחה טען כי לפי גרסת העד טולדו, רכב הפורד סטה שמאלה לפני המשאית והתיישר על הנתיב הימני, או אז בהיותו על נתיב נסיעת המשאית, הפורד בלם בלימת חירום ונפגע על ידי המשאית, וכי פרשנותו זו מתאימה בדיוק למה שהעד מסר, בצינו "רכב עוקף מימין, כאשר חלקו על השול הימני, עבר את המשאית, עבר את המשאית והתיישר, ובלם בלימת חירום, מתאים בדיוק למה שהעד מסר" (פרוטוקול עמ' 38, שורות 12-14).

המומחה ציין כי אם המשאית נסעה במהירות של 70 קמ"ש, שמירת המרחק צריכה להיות לפחות של 20 מטר ואם רכב הפורד בלם לפניו במרחק של 10 מטר, הפגיעה הייתה בלתי נמנעת (פרוטוקול עמ' 41, שורות 14-16).

המומחה נשאל בחקירתו הנגדית האם ייתכן שהפורד יעקוף מימין את המשאית, יסטה לתוך נתיב נסיעתה תוך התחככות עם המשאית, ולאחר מכן יתיישר לפניו ויבלום, והנאשם לא יבחין בכל ההתרחסות הזו, והמומחה השיב: "אני רופא כליות ולב? איך אני יכול לדעת" (פרוטוקול עמ' 39, שורה 18).

בהמשך עדותו אישר המומחה כי התרחיש שציין הנאשם בנוגע לאופן אירוע התאונה לעומת התרחיש שציין עד הראיה טולדו הם "שני דברים שונים. העד טולדו מדבר על שניהם בנסיעה, הנאשם מדבר על הרכב הנפגע, המעורב, שעומד, אלא שני סרטים שונים לגמרי" (פרוטוקול עמ' 42, שורות 14-16).

בנוגע לגרסת הנאשם אודות רכב גבוה שנסע לפניו, ציין המומחה: "לא חייבים לשמור מרחק מרכב עומד רק חייבים לא לפגוע בו. אם המשאית לפני רואה את המכשול ובורחת שמאלה ואני רק אז מתגלה לפני המכשול הזה ואין לי את מרחק העצירה המספיק, אני פוגע בו כי המכשול מתגלה מאוד קרוב אלי" (פרוטוקול עמ' 47 שורות 7-11).

המומחה אישר כי הנאשם טעה כשציין כי התאונה הייתה בשולי הכביש, שכן התאונה התרחשה בנתיב הימני. לגרסתו, מעולם לא טען שהנאשם לא יכול היה להבחין ברכב עומד, וזאת בהנחה שלא נסע רכב גבוה לפניו (פרוטוקול עמ' 43, שורה 22, עמ' 44, שורה 7).

דין והכרעה:

1. ממצאי התאונה - על פי דוח הבוחן (ת/13), התרשימים (ת/14 ו- ת/15), הסקיצה (ת/16) ולוח התצלומים (ת/20).

א. התאונה התרחשה באור יום, מזג אוויר נאה, וראות טובה. כביש האספלט תקין ויבש.

ב. שדה הראיה היה פתוח לפניו למרחק של 150 מטרים, כאשר ניסוי שדה הראיה של המשאית בוצע ממשאית הדומה בגודלה וממדיה למשאית דנן. הגה ובלמים נבדקו בשני כלי הרכב ונמצאו תקינים.

ג. למשאית נגרמה מעיכה חזקה בחזית, מכיוון לפנים לאחור, במרחק של עד 0.5 מטר מהפינה הימנית וכולל פגוש שבוא ונעקר ממקומו, פנסים שבורים, מכסה מנוע מכופף, מעיכה בקורת צד ימין, שמשה קדמית נעקרה ממקומה, עוות בדלת קדמית ימנית מלפנים לאחור ושמשה מנופצת, מראה דופן ימין מנופצת. שני הצמיגים הקדמיים יצאו מהחישוק, התגלו שפשופים בדופן הצמיג, וכן שריטות ושפשופים בחישוקים של הצמיגים כתוצאה ממגע עם הכביש.

לרכב הפורד נגרמה מעיכה חזקה בחלק האחורי, מכיוון אחור לפנים, במרחק של 0.5 מטר מהפינה השמאלית, כולל מעיכה בדלת האחורית צד שמאל, שמשה מנופצת, פגוש שבור, פנסים שבורים, מעיכה ועוות בדופן שמאל מכיוון אחור לפנים עד מרחק של 1.7 מטרים מהפינה האחורית. כן התגלו נזקים בצד ימין קדמי של הרכב ובדופן ימין וזאת כתוצאה מהמגע עם מעקה הבטון, כאשר כיוון הנזקים הוא מלפנים לאחור. כמו כן נגרמו שריטות ושפשופים בגלגל האחורי ימני וחרץ וכיפוף בצמיג האחורי שמאלי, וכן קרע בדופן וחישוק מכופף בגלגל הקדמי ימני.

ד. במקום התאונה נמצאו סימני צמיג וחריצים על הכביש. סימני הצמיג מכיוון צפון לדרום שייכים למשאית וסימני הצמיג המובילים לכיוון מעקה הבטון שייכים לרכב הפורד. החריצים בכביש נגרמו בעקבות מגע חישוקים גלגלים הקדמיים של המשאית עם האספלט. מיקום החריצים נמצא אחרי מקום האימפקט.

ה. הממצאים והנזקים העידו על מגע בין חזית המשאית צד ימין לחלק האחורי צד שמאל של רכב הפורד. מסקנת הבוחן הייתה כי הנאשם שנהג במשאית בנתיב הימני של כביש 4 מכיוון צפון לדרום התנגש ברכב הפורד שנסע לפניו.

במקום התאונה נעשה שחזור והתאמת נזקים בין שני כלי הרכב, וזאת באמצעות מנוף לצורך גרירת והרמת כלי הרכב.

ממצאי השחזור והתאמת הנזקים היו כדלקמן:

א. נמצא מקום האימפקט בין שני כלי הרכב, אשר היה בנתיב הימני.

ב. החריצים שנמצאו במקום התאונה נמצאו אחרי מקום האימפקט. לפני מקום האימפקט לא נמצאו סימני צמיג או חריצים על הכביש.

ג. כתוצאה מההתנגשות בין כלי הרכב, רכב הפורד נדחף באלכסון ימינה ופגע עם דופן ימין קדמי במעקה הבטון ונדחף לפנים עד מקום עצירתו. גלגל אחורי ימני של רכב הפורד התנגש גם הוא במעקה הבטון. יצוין כי רוחב הנתיב הימני הוא 3.5 מטרים, ורוחב השול הימני הוא מטר.

2. גרסתו של העד טולדו:

ההגנה הסכימה לממצאים על פי דוח הבוחן, אך לא למסקנותיו. לטענתה, יש לאמץ את גרסתו של טולדו באשר לאופן קרות התאונה כגרסה אפשרית והגיונית, ואשר ממנה עולה כי הנאשם לא התרשל, ואין לייחס לו אי שמירת מרחק.

לא מצאתי לנכון לקבל את גרסתו של טולדו, וזאת בהתבסס על שורה של נימוקים.

נימוק מרכזי הוא כי עדותו של טולדו אינה מתיישבת עם הממצאים האובייקטיביים.

טולדו מסר בעדותו כי רכב הפורד נסע על השול מימין למשאית, ובהמשך ציין: **"הרכב שנפגע, בצבע כסוף, אני ראיתי איך הוא מתחכך עם המשאית, ולפי דעתי הוא שם ברקס ובגלל זה הוא עלה למעלה, אני גם ראיתי עשן מהגלגל הקדמי של הרכב הזה, מכיון שהוא שם ברקס, החלק האחורי עלה ונתן מכה לבחור שנח עם הראש ליד הנהג, בצד הימני, הוא קיבל מכה מהחלק האחורי של הרכב הכסוף מסוג טנגו"** (פרוטוקול עמ' 10, שורות 24-27).

בהמשך הבהיר טולדו כי **"הרכב הקטן ניסה לעקוף מימין את המשאית אבל הוא לא הצליח"** (פרוטוקול עמ' 13, שורות 27-28). כשנשאל טולדו האם יש מצב שהרכב הקטן התקדם קצת יותר ונכנס בשלימותו לפני המשאית, השיב: **"לא. המקסימום שהיה נראה, זה למעלה מחצי רכב"** (פרוטוקול עמ' 14, שורה 4). טולדו הוסיף כי רכב הפורד נתקע כשניסה לעקוף את המשאית מימין (פרוטוקול עמ' 15, שורה 21).

טולדו התבקש להתייחס לאמרתו במשטרה (ת/6) שם ציין כי ראה לראשונה את רכב הפורד כשהוא נגרר על ידי המשאית, כאשר חזית המשאית דבוקה לחלק אחורי שמאלי של הפורד, והפורד עצמו צמוד למעקה הבטון, ועל כך השיב: **"נכון. לפני התאונה הייתה גרירה. הנהג של הברלינגו שם ברקס לפי דעתי, כי רואים עשן מהגלגל הקדמי שמאלי"** (פרוטוקול עמ' 15, שורות 14-15).

יובהר כי כאשר טולדו מתייחס לרכב ברלינגו או לרכב טנגו, הכוונה היא לרכב הפורד.

מכאן כי לפי גרסת טולדו, רכב הפורד ניסה לעקוף את המשאית אך לא הצליח להשלים את העקיפה, נתקע, ולא נכנס בשלמותו לנתיב נסיעת המשאית. הרכבים התחככו זה בזה, כשחלקה הקדמי של המשאית גורר את חלקו האחורי שמאלי של רכב הפורד. חלקו הימני של רכב הפורד היה צמוד אותה עת למעקה הבטון. או אז נהג רכב הפורד בלם בחוזקה, וחלקו האחורי של רכב הפורד עלה למעלה וגרם לתאונה הקטלנית.

גרסה זו עומדת בסתירה לממצאים האובייקטיביים שנאספו בזירה:

א. העד טולדו ציין במפורש כי לפני התאונה הייתה גרירה של המשאית את רכב הפורד. במהלך הגרירה נהג הפורד בלם וגרם בכך להתרחשות התאונה הקטלנית. על פי הממצאים האובייקטיביים, המשאית פגעה מאחור ברכב הפורד, ורק כתוצאה מעוצמת המכה הפורד נדחף על ידי המשאית, ופגע עם דופן קדמי ימני במעקה הבטיחות מבטון. נזכיר כי סימני הגרירה נמצאו לאחר מקום האימפקט, כשאותם סימנים נמצאו עד למקום בו נעצרו כלי הרכב.

ב. העד טולדו מסר בעדותו באופן ברור כי רכב הפורד לא הצליח להשלים את העקיפה, הוא נתקע, ולא הצליח להכנס בשלמותו לפני המשאית. חלק מהרכב נסע על הכביש, בעוד חלקו האחר על השול. על פי הממצאים האובייקטיביים התאונה התרחשה בנתיב הימני כששני כלי הרכב נסעו על הנתיב הימני, רכב הפורד כולו היה על הנתיב הימני לפני המשאית.

ג. לפי עדותו של טולדו ההתנגשות בין כלי הרכב נגרמה עקב בלימה חזקה של רכב הפורד, וכתוצאה מכך חלקו האחורי עלה למעלה ופגע במנוח. טענה זו אינה מתיישבת עם ממצאי השחזור והתאמת הנזקים, על פיהם נמצאה התאמה מלאה במצב בו הרכבים עמדו באופן סטטי על הכביש. בעת התאמת הנזקים הרכבים לא היו בנסיעה, ונמצאה התאמה מלאה ללא כל התרוממותחלקו האחורי של הפורד (ת/30).

משום מה השליך העד טולדו את פרשנותו על האירוע על בוחן התנועה, כשציין כי "**החוקר אמר שבעקבות זה שרואים את סימני הברקס של נהג הטנגו, ברלינגו, הבן אדם היה נשאר בחיים אם הרכב הכסוף לא היה שם ברקס, אם לא היה שם ברקס, הם היו מתחככים עד שהיו נעצרים והאוטו לא היה עולה למעלה והבן אדם לא היה מת**" (פרוטוקול עמ' 13, שורות 22-24).

מדבריו אלה של העד עולה כי ההתחככות היא למעשה הסיטואציה בה גררה המשאית את רכב הפורד. היינו אליבא טולדו, המשאית הייתה ממשיכה לגרור את הפורד עד שכלי הרכב היו נעצרים לבסוף, והתאונה הקטלנית לא הייתה מתרחשת לו נהג הפורד לא היה בולם לפתע בלימת חירום.

כפי שיובהר להלן, ההגנה התבססה באופן חלקי ביותר על דברי העד טולדו, ויצרה גרסא עצמאית משלה לאופן אירוע התאונה, אשר אינה מתיישבת עם דברי העד טולדו, וזאת במטרה להתאים את עדותו לממצאים האוביקטיביים של התאונה.

ייתכן כי העד טולדו סבר כי הוא משרת את טובת הציבור כשהוא נותן פרשנות משלו לאירוע התאונה, אך העובדה שמדובר בפרשנות בלבד עולה גם מניסוחיו של העד אשר השתמש לא פעם בביטוי "לפי דעתי", ואשר אף קבע ממצאים בנוגע לגורם האחראי לתאונה בציינו לא פעם כי נהג המשאית לא אשם. במקום לציין את אשר ראו עיניו העדיף העד לפרש את האירועים, ולמרבית הצער פרשנותו הייתה מוטעת מהיסוד. העד הבחין כי רכב הפורד נסע בצמוד למעקה הבטון, והסיק מכך כי הפורד נסע בשול (בעוד שלמעשה רכב הפורד נדחף למעקה הבטון על ידי המשאית לאחר אירוע התאונה). העד ראה כי הצד הימני המשאית גרר את הצד השמאלי של רכב הפורד, והסיק מכך כי רכב הפורד ניסה לעקוף את המשאית מימין ונתקע, כשחציו על השול וחציו על הכביש. העד ראה את מהלך הגרירה וסבר כי רכב הפורד עלה למעלה במהלכה, והסיק מכך כי רכב הפורד בלם בלימת חירום ועלה למעלה, זאת בעוד שעל פי התאמת הנזקים, הנזק בחלק האחורי של רכב הפורד השתלב באופן מלא עם הנזק בקורה הימנית של המשאית, היכן שישב המנוח. מהראיות אף עלה לכאורה, כי המנוח לא היה חגור, ולכן הועף קדימה (ראה, עדות הפרמדיק לפיה לא נמצאו סימנים שהמנוח היה חגור, פרוטוקול עמ' 8 שורות 12-3 וכן עדות סאלח, פרוטוקול עמ' 14, שורות 11-13).

בנוסף, קיים קושי בלתי מבוטל להסתמך על דברי העד טולדו, כאשר מרבית עדותו היא בגדר עדות כבושה. בהודעתו במשטרה ציין העד כי התנועה בכביש 4 לדרום הייתה ערה ובשלושת הנתיבים נסעו כלי רכב, במהירות של 30 קמ"ש. ברכב הפורד הבחין לראשונה שעה שהרכב נגרר על ידי המשאית. חזית המשאית צד ימין הייתה דבוקה לחלק האחורי צד שמאל של הפורד, וחלקו הימני של רכב הפורד היה צמוד למעקה הבטון. העד ציין כי

תוך כדי הגרירה חלקו האחורי של הפורד התרומם למעלה, וציין כי לא ראה סטייה של מי מכלי הרכב מנתיב נסיעתו.

ההגנה ציינה כי הבוחן רשם את ההודעה בצורה של שאלה תשובה (ש.ת), ולכן לא ברור אם העד בדבריו התכוון לגרירה שהייתה לפני התאונה כאשר רכב הפורד נסע מימין למשאית או לגרירה שהייתה לאחר התאונה. איני מקבלת טענה זו. העד לא ציין בשום מקום כי התקיימו שתי סיטואציות שונות של גרירה. הממצאים האובייקטיביים מלמדים חד משמעית כי המשאית גררה את רכב הפורד לאחר האימפקט, ואת זאת ראה העד. מענין לציין כי כבר לפי הודעתו של העד במשטרה התרוממותו של רכב הפורד ארעה תוך כדי גרירתו על ידי המשאית היינו תחילה הרכב נגרר על ידי המשאית ורק לאחר מכן התרומם. בעדותו בפני בית המשפט הוסיף העד כי אותה התרוממות שארעה במהלך הגרירה היא שגרמה לתאונה הקטלנית. כפי שהובהר, הממצאים האובייקטיביים סותרים באופן מובהק טענה זו.

על כך יש להוסיף את הסתבכותו של העד טולדו בטענות הסותרות זו את זו, במתן תשובות בלתי ענייניות, וכן בהטחת האשמות בלתי מבוססות כנגד בוחן התנועה המשטרית.

כך למשל:

"ש. הנאשם טוען שהרכב ברלינגו, הרכב הנפגע, לפני התאונה עמד בשולי כביש ימין, ושאר רכב לא עקף אותו. זוהי הגרסה שלו והוא כלל לא טען שהרכב ניסה לעקוף אותו?

ת. אתה אומר לי? אני מתקשר למשטרה ולאמבולנס ואתה אומר לי שאני לא בסדר" (פרוטוקול עמ' 12, שורה 14).

טולדו טען כי בנתיב הנסיעה בו ארעה התאונה היה פקק תנועה והרכבים נסעו במהירות של 20 קמ"ש, אך בה בעת טען כי לא היה כל רכב במרחק של 10 מטרים מהמשאית, ולכן הבחין באירוע התאונה, חרף נסיעתו במסלול הנגדי. ככל שהיה פקק תנועה תמזה כיצד לא נסע כל רכב במרחק של 10 מטרים מהמשאית.

כשנשאל טולדו: "אני אומר לך שלא רק שלא סיפרת במשטרה שלפני זה ראית את המשאית נוסעת כפי שאמרת כעת, אלא גם אמרת שראית את רכב הברלינגו לראשונה כשהוא נגרר על ידי המשאית, ולא סיפרת כלל על עקיפת רכב הברלינגו מצד ימין?

ת.מה שאסור היה לו לעשות, לעקוף מימין. נכון שלא אמרתי, כי כל אחד כותב את מה שהוא רוצה..." (פרוטוקול עמ' 11, שורות 20-21).

מחד, טען טולדו כי לא אמר את הדברים לבוחן, אך מאידך, טען כי הבוחן לא רשם את כל דבריו אלא בא עם דעה קדומה, לפיה נהג המשאית אשם, ואף פירט בפניו את ממצאיו. האשמותיו של טולדו אינן מבוססות.

טולדו טען כי הבוחן המשטרתי "אמר שבעקבות זה שרואים את סימני הברקס של נהג הטנגו, ברלינגו, הבן אדם היה נשאר בחיים אם הרכב הכסוף לא היה שם ברקס, אם לא היה שם ברקס, הם היו מתחככים עד

שהיו נעצרים והאוטו לא היה עולה למעלה והבן אדם לא היה מת (פרוטוקול עמ' 13, שורות 22-24). טענתו זו אינה מתיישבת עם ממצאי עבודת הבוחנות שבוצעה, ולכן ניתן לקבוע כי הבוחן לא אמר דברים אלה. בנוסף, הסיטואציה שתיאר טולדו מלמדת על אשמתו של נהג הפורד, ולא על אשמתו של הנאשם, וזאת בניגוד לדבריו של טולדו כי הבוחן בא עם דעה קדומה כנגד הנאשם. למעשה, טולדו מייחס לבוחן המשטרתי את גרסתו שלו אודות אופן אירוע התאונה.

התרשמתי ממהימנותו של הבוחן המשטרתי ומפעילותו המקצועית, ואני דוחה את טענות העד מכל וכל.

3. גרסת ההגנה:

לאחר שמצאתי כי לא ניתן לסמוך על עדותו של העד טולדו לצורך קביעת ממצאים, הרי די היה בכך כדי לדחות את נימוקי ההגנה בסיכומיה, אשר התמקדו בגרסתו של עד זה, תוך אימוץ תרחיש זה מתוך שלושת התרחישים שצוינו על ידי המומחה מטעמה.

עם זאת, מצאתי לנכון להעיר כי ההגנה שינתה לבלי היכר את גרסתו של העד טולדו, תוך התעלמות מאמירות ברורות שמסר בעדותו. ההגנה ניסתה לשלב את עדותו של טולדו עם הממצאים האובייקטיביים ויצרה גרסה בלתי סבירה, לפיה רכב הפורד עקף את המשאית מימין וסטה שמאלה לתוך נתיב נסיעתה. משהשלים את העקיפה לנתיב הימני, בלם בלימת חירום, וזאת על אף שהמשאית נסעה במרחק קצר אחריו.

טולדו טען בהודעתו במשטרה כי לא ראה סטייה של רכב כלשהו מנתיב נסיעתו, ובעדותו חזר וטען כי נהג הפורד נתקע ולא הצליח להשלים את העקיפה.

משנשאל טולדו על ידי בא כוח הנאשם: **"האם יש מצב שהרכב הקטן התקדם קצת יותר ונכנס בשלימותו לפני המשאית? השוב לא. המקסימום שהיה נראה, זה למעלה מחצי רכב."** (פרוטוקול עמ' 14, שורה 4). היינו, לפי גרסת טולדו נהג הפורד לא הצליח להיכנס לפני המשאית. חרף זאת, טענה ההגנה כי לפי גרסת טולדו רכב הפורד נכנס לנתיב הימני בשלמותו. נזכיר כי לפי הממצאים האובייקטיביים התאונה התרחשה בנתיב הימני, כשרכב הפורד היה כולו בתוך הנתיב.

כשהתייחס טולדו לחיכוך בין כלי הרכב, ההגנה פירשה כי החיכוך נגרם כאשר הפורד סטה מהשול באופן אלכסוני לכיוון שמאל ונכנס לתוך נתיב נסיעת המשאית, ולכן חלקו האחורי של רכב הפורד פגע בחלקה הקדמי של המשאית. מדובר בפרשנות שאין לה כל תימוכין בעדותו של העד טולדו.

הבוחן המשטרתי העיד כי אם נהג רכב הפורד **"היה מנסה לחזור לנתיב הימני בסטייה שמאלה, היה מגע עם החלק האחורי של הרכב הפרטי ומעוצמת המכה הוא היה מסתובב לרוחב הנתיב, אבל הממצאים מעידים שהיה מגע ישיר בין חזית הרכב של הנאשם מצד ימין לבין החלק האחורי של הרכב הפרטי. ניתן לראות זאת בלוח התצלומים, מפ' לתמונה מס' 1, בעמ' 35"** (פרוטוקול עמ' 18, שורות 2-6).

להגנה לא היה מענה לטענתו זו של הבוחן כי אם רכב הפורד היה סוטה שמאלה לתוך נתיב נסיעת המשאית, הוא היה מסתובב לרוחב הנתיב, ולא נכנס בנסיעה ישרה לתוך נתיב הנסיעה הימני בו נסעה המשאית.

ההגנה קיבלה את טענתו של טולדו כי חלקו האחורי של רכב הפורד התרומם, אך התעלמה מדבריו לפיהם **"מכיון שהוא שם ברקס, החלק האחורי עלה ונתן מכה לבחור שנח עם הראש ליד הנהג, בצד הימני, הוא קיבל מכה מהחלק האחורי של הרכב הכסוף מסוג טננו"** (פרוטוקול עמ' 10, שורות 25-27), ובסיכומיה (סעיף 16)

שינתה את גרסתו כשטענה כי לאחר אותה התרוממות, התנגשה המשאית בחלקו האחורי שמאלי של רכב הפורד. נראה כי שינוי זה נעשה על מנת להתאים את גרסת העד טולדו לממצאים האוביקטיביים על פיהם שני כלי הרכב היו על הקרקע בעת ההתנגשות.

אי סבירות גרסת ההגנה, עולה מהעובדה כי הנאשם לא ציין דבר וחצי דבר מכל אותה השתלשלות עניינים. האם סביר כי רכב יעקוף מימין את המשאית, יתחכך עם חלקה הקדמי בעת סטייתו לתוך נתיב נסיעתה, ואז יבלום בילמת חירום לפניה, והנאשם לא יבחין בדבר מכל זה?

בנוסף, אינני מקבלת את האמור בחוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה נ/4 ו- נ/5 כי לא הייתה מניעה שרכב הפורד יעקוף מימין את המשאית, היות והמרווח בין כלי הרכב היה עומד על 55 ס"מ, זאת הואיל ואין להביא בחשבון את המראה הימנית של המשאית הגבוהה יותר מרכב הפורד, וכן אין להביא בחשבון את המראה הימנית של הפורד הגבוהה ממעקה הבטון. איני סבורה כי נהג רכב הנוסע בנסיעה רגילה לוקח בחשבון נתונים אלה שצוינו על ידי מומחה ההגנה. עדותו של סאלח הצביעה על הלך רוח בדבר חוסר האפשרות והסיכון הטמון בעקיפת משאית במקום בו השול צר מאד. כל נהג סביר היה חושב כך.

4. גרסת הנאשם:

התאונה התרחשה ביום 25.8.13 בשעה 14:30. בשעה 15:40 פגש הבוחן המשטרתי את הנאשם בזירה. הבוחן מסר לנאשם כי מוקנית לו זכות להיוועץ עם עורך דין, והנאשם השיב כי הוא מנסה להשיג באופן טלפוני את עורך הדין. בשעה 15:55, אישר הנאשם כי התייעץ עם עורך הדין. כשנשאל מה קרה בתאונה, השיב: **"אני נהגתי בנתיב הימני לכיוון דרום, מה שראיתי שרכב תקוע בשוליים הימניים וזאת כשהוא בולט לכביש. אני בלמתי חירום, אבל לא הצלחתי לעצור ופגעתי בו"**(ת/22).

חקירתו של הנאשם תחת תאזרה, החלה בשעה 17:22, וזאת לאחר שעורך דין מטעמו התייצב בתחנת המשטרה והנאשם נועץ בו.

גרסתו הראשונית של הנאשם בחקירתו הייתה: **"נהגתי על כביש מס' 4 מכיוון צפון לדרום התנועה בכביש הייתה ערה, נהגתי בצד ימין של הכביש בנתיב הימני במהירות של 60-70 קמ"ש, לידי ישב עוזר הנהג שעובד איתי בחברה כשנהגתי היו רכבים שנסעו לפניי, כנראה שהיה רכב מסחרי גבוה שאני לא זוכר את פרטיו שבמהלך הנסיעה סטה קצת שמאלה ואז כשהגעתי מאחורי הרכב המסחרי הבחנתי שיש רכב עומד בשול בצד ימין שהשול שם מאד צר והרכב בולט לכביש ועד שהבחנתי ניסיתי לעצור בכל הכוח ולא הצלחתי ואז פגעתי בו עם חזית המשאית צד ימין בחלק אחורי שמאלי של הרכב השני, מהפגיעה חזית המשאית הפח נמערך ומחץ את הנוסע שישב לידי"**(ת/10).

הנאשם נשאל על ידי החוקר באשר לפרטיו של הרכב המסחרי שנסע לפניו כגון סוג הרכב, צבעו, והשיב: **"האמת שאני לא זוכר כל כך זה היה זכרון מעורפל לא זוכר איזה רכב זה היה."**

כשנשאל כמה זמן נסע אחריו, השיב: **לא יודע מה להגיד, אתה יודע מה זה כביש מהיר אנשים סוטים ועוברים**

נתיבים.

כשנשאל כמה מטרים לפני התאונה הבחין ברכב הגבוה לראשונה, השיב: **לא יודע**. כשנשאל באיזה מרחק נסע אחריו, השיב: **3-4 משאיות לפניי**. כשנשאל אם נסע במרחק של 20 מטרים לאחר הרכב (וזאת בהנחה שאורך משאית הוא 5 מטרים), השיב: **שוב פעם לא זוכר בדיוק**.. (ת/10, שורות 29-44).

בתחילת עדותו טען הנאשם כי לאחר התאונה **"ממש מיד, לא חיכו הרבה, ישר משם לקחו אותי לסלמה העלו אותי למעלה ותוך כמה דקות נכנסתי לחקירה כשהייתי במצב על הפנים ממש. בהלם מוחלט ובטראומה, כולי רועד ולא מפסיק לבכות"**, והוסיף כי **"במצב כזה אני לא חושב שמישהו יכול לזכור איזה רכב היה ומה היה שם בדיוק"** (פרוטוקול עמ' 18, שורות 12-14, 27).

בעדותו כשנה וחצי לאחר התאונה, חזר הנאשם על טענתו כי **"כנראה"** שהיה רכב גבוה שנסע לפניו שביחס אליו שמר מרחק, אותו רכב גבוה סטה שמאלה. או אז הופתע כשהבחין ברכב הפורד כשהוא נוסע או עומד.

מכאן עולה כי בעדותו חזר הנאשם על גרסתו במשטרה, אולם כעת לא טען כי רכב הפורד עמד על השול. נזכיר כי לפי ממצאי הבוחן, שההגנה קיבלה אותם במלואם, רכב הפורד לא עמד על השול.

סביר להניח כי מי שהיה מעורב בתאונה קטלנית בה היה מעורב חברו לעבודה, ינסה במשך הזמן שוב ושוב לשחזר את נסיבותיה, וכשנשאל הנאשם אם פעל כך, התחמק מלהשיב תשובה עניינית, ושב ותלה את האשם בחקירתו במשטרה, כשטען **"אני חושב שאם היו נותנים קצת זמן, אפילו יום למחרת אדם טיפה נרגע ויכול למסור עדות כמו שצריך לא כמו שהוא באותו רגע בהלם כאשר קורה תאונה כזאת"**.. (פרוטוקול עמ' 21, 23-25).

בהמשך עדותו כשנשאל אם כיום הוא זוכר פרט כלשהו אודות אותו רכב גבוה, השיב: **"אם אז לא זכרתי אז היום לא כל שכן"** (פרוטוקול עמ' 20, שורה 31).

ניתן להתרשם בבירור כי הנאשם תלה בטראומה שחווה אחר התאונה את העובדה שלא ידע למסור בחקירתו במשטרה פרט כלשהו אודות הרכב הגבוה שנסע לפניו, אך מנגד, נימק את העובדה שאין ביכולתו למסור בעדותו פרט כלשהו אודות אותו רכב היות וכבר במשטרה לא ידע לאמר דבר אודותיו.

בנסיבות של העדר מידע קונקרטי כלשהו אודות נסיבות נסיעת רכב גבוה לפני המשאית, אין לקבל את טענת מומחה ההגנה כי היה על הבוחן לבצע שחזור על פי גרסתו של הנאשם.

אני סבורה כי לא בכדי חזר הנאשם וטען כי **"כנראה"** שהיה רכב גבוה שנסע לפניו, זאת היות ולא היה כל רכב כזה. ואכן, כשהוטח בנאשם שהגרסה לפיה רכב מסחרי גדול נסע לפניו אינה אלא המצאה, השיב **"אין תגובה"** (פרוטוקול עמ' 21, שורות 1-3). על כך יש להוסיף את האמור בהמשך חקירתו במשטרה כשנשאל אם היה רכב גבוה שנסע לפניו, מסר הנאשם: **"אני יגיד לך את האמת לגבי הרכב שאמרתי שנסע לפניי האמת שאני לא זוכר"**. ואז פרץ בבכי.

כאמור, לא האמנתי לנאשם כי רכב גבוה נסע לפניו, אך גם בנסיבות של נסיעת רכב גבוה כאמור, אין הדבר פוטר

את הנאשם מאחריותו לאירוע התאונה. על הנאשם מוטל היה לשמור ריווח שיאפשר לו לעצור בכל עת את הרכב ולמנוע תאונה תוך התנגשות באותו רכב גבוה, וזאת כנדרש על פי הוראת תקנה 49 (א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. היות ושדה הראיה של הנאשם היה חסום, לגרסתו, על ידי אותו רכב גבוה, היה עליו לשמור רווח שיאפשר לו למנוע תאונה במקרה בו הרכב הגבוה יעצור באופן פתאומי, וזאת למשל אם אותו רכב גבוה היה עוצר עקב רכב שנתקע בכביש, פקק, או מכל סיבה שהיא.

אם היה הנאשם שומר מרחק ראוי מאותו רכב גבוה לצורך מניעת התנגשות במקרה של עצירת הפורד מכל סיבה שהיא, היה באפשרותו למנוע את התאונה, שכן רכב הפורד נסע לפני אותו רכב גבוה, כך שמרחק העצירה שעמד לרשות הנאשם גדל.

5. כיצד ארעה התאונה?

בחקירתו במשטרה שנשאל הנאשם מדוע לא הבחין ברכב הפורד, השיב "יכול להיות שהסתכלתי ימינה. אולי הסתכלתי אפילו על החבר שישב לידי ואז כנראה זה מה שהסיח את דעתי". הנאשם אישר כי שניות לפני התאונה שוחח עם המנוח. או אז נשאל הנאשם והשיב כדלקמן:

ש. כלומר, אתה אומר לי כי לפני קרות התאונה דיברת עם המנוח שישב לידך ואז הפנת את מבטיך אליו לצד ימין?

ת. כן, אני חושב שכן.

ש. ממש סובבת את ראשך לצד ימין לעברו?

ת. כן. אני חושב שכן. (ת/ 10 שורות 95-91, וראה גם תמלול החקירה ת/11 חלק שני, דף 2, שורות 13-5, שם ציין הנאשם בתשובה לשאלה הראשונה: "כן, אני, אני..משער כן, אני חושב שכן")

בהמשך נשאל הנאשם מה קרה כשהחזיר את ראשו לחזית, והשיב "זהו, כן, הפתעה" (ת/11 שורה 13). בהמשך מסר הנאשם כי ניסה לעצור ואפילו לברוח, אבל היה כבר מאוחר מדי.

לעומת גרסתו הקודמת אודות נסיבות התאונה שהנאשם השתמש ביחס אלה בחקירתו במשטרה באמירות כגון, "כנראה", "לא זוכר כל כך", "זכרון מעורפל", "לא יודע להגיד", הרי בכל הנוגע להסתת המבט ימינה, הנאשם היה נחרץ למדי. הוא העלה מיוזמתו גרסה זו, חזר וציין כי הפנה את מבטו ימינה לעבר המנוח תוך כדי השיחה ביניהם, ואף טען כי כשהחזיר את מבטו לחזית הופתע כשהבחין בפורד העומד או נוסע במהירות איטית.

ככלל, יצוין כי בבית המשפט עדותו של הנאשם הייתה חמקמקה, תוך שימוש מוגבר בסייגים, כגון: אולי, יכול להיות, לא זוכר, הכל יכול להיות וכיוצ"ב. נושא זה יידון עוד בהמשך, אך יש לקרוא את עדותו בנוגע להסתת המבט לאור אותה מגמה כללית.

בתחילה סייג את דבריו במשטרה, כשציין "אמרתי שאולי הסתכלתי ימינה או שמאלה. אני לא זוכר" (פרוטוקול עמ' 22 שורות 30-31). בהמשך אישר את דבריו במשטרה אודות הסטת המבט, אולם שוב סייג את גרסתו כשציין "יכול להיות שאולי סובבתי את הראש, אני לא זוכר בדיוק, אני לא זוכר את אותו רגע" (פרוטוקול עמ' 23, שורות 8-9). לאחר מכן אישר במפורש כי הסיט את המבט, כשציין "אמרתי שהסטתי את המבט, והרכב שלפני הסתיר לי" (פרוטוקול עמ' 24, שורה 32). כמו כן, אישר כי לפני התאונה הוא והמנוח שוחחו וצחקו, אך ציין כי אולי הסתכל לעבר המנוח (פרוטוקול עמ' 26, שורות 8 עד 15).

בהקשר זה ראוי להביא את דבריו של הנאשם בסיום חקירתו שם טען "זה הפוך, לא כמו שאתה אומר, אלא כמו שהודיתי במשטרה וכמו שאמרתי" (פרוטוקול עמ' 27, שורה 22). כאמור, בחקירתו במשטרה הודה הנאשם בהסטת המבט ימינה לעבר המנוח.

אני מקבלת את גרסת ההגנה כי נהג רכב הפורד סתר את עצמו כשנשאל אודות מהירות נסיעתו עובר לתאונה. בהודעתו הראשונה (נ/2) טען כי נסע במהירות של 90-100 קמ"ש, ובהודעתו השנייה (ת/1), טען כי נסע במהירות של 60 קמ"ש לערך. לפיכך, איני סבורה כי ניתן לקבוע על פי עדותו מה הייתה מהירות נסיעתו עובר לתאונה.

נהג רכב הפורד העיד כי בטעות חלף על פני מחלף בר אילן בו היה אמור לפנות ימינה לכיוון קרית אונו. הוא שוחח בטלפון עם בן דודו, על מנת לקבל הנחיות כיצד להמשיך בנסיעה. הבוחן המשטרתי מסר בעדותו כי לא ניתן לקבוע אם הפורד הייתה בנסיעה או בעצירה בעת אירוע התאונה. לפיכך, יש לצאת מתוך נקודת הנחה המטיבה עם הנאשם כי הפורד נסע במהירות איטית או עמד בצד הימני של נתיב הנסיעה. הנאשם הסתכל לעבר המנוח, תוך הסטת מבטו ימינה, ולכן לא היה ער להאטת מהירותו של רכב הפורד. כשהחזיר הנאשם את מבטו לחזית, הופתע כשהבחין ברכב הפורד הנוסע לאיטו סמוך לפני המשאית, והתנגש ברכב הפורד מאחור.

אף בהנחה שרכב הפורד היה בעמידה בצידו הימני של הנתיב הימני, אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריות לגרם התאונה. נזכיר כי מומחה ההגנה אישר כי אינו טוען שהנאשם לא יכול היה להבחין ברכב עומד. הנאשם נהג בחוסר תשומת לב תוך הסטת מבטו ימינה, והבחין ברכב הפורד רק כשהיה במרחק קצר מאחוריו. בכך פעל הנאשם בניגוד לחובות המוטלות על נהג על פי תקנות 21(ג) ו 49(א) לתקנות התעבורה.

תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה קובעת כי: "לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך."

תקנה 49 (א) לתקנות התעבורה קובעת כי: "לא ינהג אדם רכב בעקבות רכב אחר אלא תוך שמירה על ריווח המאפשר לעצור בכל עת את הרכב ולמנוע תאונה, בהתחשב במהירות הנסיעה של שני כלי הרכב, במצב הדרך ובמצב הראות והתנועה בה."

בעת קביעת העונש ניתן יהיה להביא בחשבון רשלנות תורמת של נהג הפורד.

6. כלל הדרך:

ב- ע"פ 4498/14 שחר גרידיש נ' מדינת ישראל, ציין כבוד השופט שהם כדלקמן:

"התאונה התרחשה באור יום, בקטע כביש ישר, יבש ותקין, כאשר תנאי הראות היו טובים. בנסיבות אלה, כאשר אין חולק כי רכבו של המערער פגע בחלק האחורי של המזדה, וכתוצאה מכך נגרמה התוצאה הקטלנית, ובעיקר כאשר לתנאים הסביבתיים בזירת התאונה לא היתה כל השפעה על התרחשות התאונה, עובר הנטל הטקטי להבאת ראיות או למתן הסבר סביר לגבי אופן התרחשות התאונה אל כתפי הנהג הפוגע, ולו כדי הטלת ספק סביר בדבר אשמתו....

באותה מידה ניתן לומר כי נהג זהיר אינו פוגע מאחור ברכב הנוסע לפניו, ועצם הפגיעה מלמדת, לכאורה, על אחריותו לתאונה, ולעניין זה אינני רואה מקום להבחנה בין נסיעה בכביש עירוני או בכביש בינעירוני."

דברים אלה יפים לעניינו, כשאין חולק כי התאונה התרחשה בכביש תקין וישר, כאשר תנאי הראות היו טובים, וכי חזית המשאית פגעה בחלק האחורי של הפורד. בנסיבות אלה, עובר הנטל הטקטי להבאת ראיות המפריכות את החזקה העובדתית אל כתפי הנאשם.

בעדותו הנאשם השתמש באופן מוגבר בסייגים, מסוג "כנראה, אולי, יכול להיות", ומכאן שלא הייתה ברשותו גרסה מוצקה, עליה הוא יכול להעיד מכלי ראשון, לגבי אופן התרחשות התאונה. באם סבר הנאשם כי שימוש מוגבר במילות סייג יפעל לטובתו, ויגרום לקשיים בהוכחת אחריותו לגרם התאונה, הרי נפלה טעות בידיו.

בענין זה ראוי להביא קטע מחקירתו הנגדית. הנאשם נשאל אם במסלול נסיעתו לכיוון דרום נסעו רכבים בכל הנתיבים, והשיב: "מאמין שכן, לא שמתי לב" (פרוטוקול עמ' 24, שורות 1-5). בא כוח המאשימה לא הסתפק בתשובה זו, והטיח בנאשם "אתה אומר מאמין שכן, יכול להיות, זוכר לא זוכר, אתה נוסע עם משאית שיכולה להרוג אנשים" ... רק אז חזר בו הנאשם ואישר כי אכן הייתה תנועה.

משלא נתתי אמון בגרסתו של הנאשם אודות רכב גבוה שנסע לפניו, ומשהתברר כי עדותו של טולדו מבוססת על פרשנות שגויה של אותו מקטע מהתרחשות התאונה בו הבחין, הרי שהנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו ליתן הסבר סביר לגבי אופן אירוע התאונה.

בנוסף, במקרה דנן הוכחה באופן פוזיטיבי רשלנותו של הנאשם כפי שצוין לעיל.

הנאשם מסר בעדותו: "אמרתי אולי, זה לא בטוח. יכול להיות שכן ויכול להיות שלא. אני לא זוכר את הפרטים הקטנים של אותם רגעים, אני לא יכול להגיד בוודאות אם כן הפניתי את המבט או לא" (פרוטוקול, עמ' 27, שורות 2-4).

על הנאשם הייתה מוטלת חובת זהירות מוגברת נוכח נהיגתו בכלי רכב כבד בכביש בינעירוני בו תנועה ערה של כלי

הרכב. בנסיבות אלה ניתן היה לצפות כי תהיה לנאשם גרסה ברורה אודות אופן נהיגתו ומעשיו עובר לתאונה. אולם לנאשם לא הייתה גרסה כזו, וטענתו הייתה כי אין הוא זוכר את הרגעים הקטנים שלפני התאונה. לטעמי, יש באמרתיו אלה, כשלעצמן, כדי להעיד על נהיגה בחוסר זהירות ובחוסר תשומת לב סמוך לקרות התאונה.

לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ו 3.1.2016 במעמד הנאשם, עו"ד אסנת חיטרון, ועו"ד גולן.